

5288, 5726, 5659, 5696/26, 11.807/35), a jak uznává shodně i nejvyšší soud (srv. Vážný 7287/27 a rozh. z 27. listopadu 1923 R I 996) — náleží rozhodování ve sporu o vrácení veřejného plnění in toto do kompetence úřadů správních. Výrok správního úřadu musí ovšem potom přesně vysloviti, kterému jednotlivému plátcí a jakou částku má obec vrátiti.

Nález ze dne 17. září 1938, č. 4939/35-6.

Jestliže státní úředník musí při služební cestě použití vlaku, ve kterém jsou zařaděny vozy jen II. a III. třídy, nemá právního nároku na náhradu jízdného podle I. třídy.

Na sporu byla otázka náhrady služebních výloh pro státního zaměstnance, o níž ustanovuje § 147 plat. zák. č. 103/1926 Sb. z. a n., že se upraví vládním nařízením nárok státních zaměstnanců na náhradu služebních výloh — zejména při úředních výkonech mimo úřad (úředních cestách, komisích...). Podle § 206 tohoto zákona, pokud nebudou vydána vládní nařízení podle... §§ 146 a 147, zůstávají v platnosti dosavadní předpisy o předmětech, jež mají býti upraveny těmito vládními nařízeními. Takové vládní nařízení o náhradě služebních výloh při úředních cestách nebylo dosud vydáno, a platí proto v tomto směru dosavadní předpisy, jak o tom ustanovoval i § 58, odst. 2 služební pragmatiky č. 15/1914 ř. z. Byly tedy ponechány v platnosti dosavadní předpisy o tomto předmětu.

Ministerským nařízením ze dne 10. března 1849, č. 158 ř. z. byla vyslovena zásada, že při služebních cestách, které zcela nebo zčásti mohly býti vykonány po železnici, mají býti na jízdném místo poštovního přiznány jen výlohy skutečně vzešlé použitím železnice, a to pro úředníky až včetně 7. dietní třídy jízdné podle první, pro ostatní úředníky jízdné podle druhé vozové třídy. Podle § 1 min. nař. ze dne 18. června 1873, č. 115 ř. z. určuje hodnostní třída (která podle zákona z 15. dubna 1873, č. 47 ř. z. nastoupila na místo dřívější dietní třídy) státních úředníků výměru diet a jízdného. V § 5 téhož nařízení se praví, že při služebních cestách, které se konají po železnici, přísluší státním úředníkům od I. až včetně VII. hodn. tř. jízdní ceny podle první, ostatním úředníkům, auskultantům, praktikantům, elevům a aspirantům podle druhé vozové třídy.

Dále nutno přihlídnouti k výnosu ministerstva financí z 8. března 1851, č. 62 ř. z. o používání parolodí a k min. nař. z 16. června 1887, č. 80 ř. z. o používání parních tramwayí a elektrických drah, podle nichž smějí státní úředníci při komisionálních cestách účtovat na jízdném pouze výdaje skutečně vzniklé použitím těchto dopravních prostředků, a to tam, kde jsou jen dvě vozové třídy, jízdné podle první třídy.

Z předpisů těchto plyne arciž, že státní úředník není povinen používat při služebních cestách takových hromadných dopravních prostředků, ve kterých nebyly zařaděny aspoň dvě třídy vozové (srov. Boh. A 9868/1932 a 12.753/37), leč z předpisů těch vzhle-

dem k zásadě, že úředník služebně cestující je povinen voliti onen dopravní prostředek, který — nejso na újmu cestovnímu účelu — je pro stát nejméně nákladným, vyplývá i další zásada, že — jsou-li v takovém dopravním prostředku zařaděny aspoň dvě třídy vozové a je-li dopravní prostředek ten pro stát nejméně nákladný — státní úředník je povinen při služebních cestách onoho prostředku použiti. Aplikuje-li se pak tato zásada na daný spor, vyplývá závěr, že státní úředník 4. plat. stupnice, jež vzhledem k ustanovení § 152 plat. zák. odpovídá VII. hodn. třídě, může účtovatí jízdné podle první třídy v použitém vlaku skutečně zařaděné, tedy in concreto, byly-li v použitém vlaku zařaděny jen dvě třídy vozové označené jako II. a III. třída, může účtovatí jen jízdné podle II. třídy vozové, nemá však právního nároku na náhradu jízdného podle první třídy vozové.

Nález ze dne 23. září 1938, č. 2373/35-3

Ustanovení § 77, odst. 2 správního řádu o odkládacím účinku se vztahuje také na odvolání podané proti výměru vydanému podle § 34 živn. řádu.

Podle § 135, odst. 1 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. pozbývají s jeho účinností platnosti, pokud výslovně není ustanovena výjimka pro úřady, pro něž platí toto nařízení, všechna v jiných předpisech obsažená ustanovení o předmětech, které jsou v něm upraveny. Ve 2. odst. cit. § jsou pak uvedeny demonstrativně (srov. slůvko »zejména«) některé takové hlavní předpisy, které upravovaly řízení správní všeobecně. Podle těchto předpisů, pokud ve vlád. nař. č. 8/1928 Sb. není uveden výslovně opak, jsou podle odst. 1, § 135 zrušena i různá ustanovení speciálních zákonů, jež upravují řízení ve správních věcech. Zákonný podklad pro derogaci zákonů těch citovaných vládních nařízením je dán v ustanovení odst. 3, hlavy druhé zákona o organizaci politické správy č. 125/1927 Sb. Že ustanovení citovaného vládního nařízení platí zásadně i pro řízení před úřady politickými ve věcech živnostenských, o tom nemůže býti se zřetelem k ustanovení jeho § 1, odst. 1 pochybnosti, když věci živnostenské náležejí do působnosti těchto úřadů. O tom pak, že předmětem úpravy vlád. nař. č. 8/1928 Sb. jest také otázka odkladného účinku odvolání, tedy instančního opravného prostředku, vzhledem k předpisům § 77 nelze rovněž pochybovatí. Poněvadž o odkladném účinku stížnosti jako instančního opravného prostředku obsahuje ustanovení také § 34, odst. 3 živn. řádu, plyne z § 135, odst. 1 vlád. nař. č. 8/1928 Sb., že podle tohoto výslovného předpisu citované ustanovení živnostenského řádu, přiznávající bezpodmínečně stížnosti odkladný účinek, bylo s účinností vlád. nař. č. 8/1928 Sb. změněno, resp. doplněno jeho předpisem § 77, odst. 2, připouštějícím vyloučení odkladného účinku odvolání za předpokladů tam stanovených.

Nález ze dne 26. září 1938, č. 7254/35-7.